

O figură care-și face apariția în galeria marilor fotbaliști europeni. Anul în care Deyna a strălucit a fost

1972, când și-a etalat din plin talentul viguros, tehnica ridicată îmbinată cu o mare putere de luptă și capacitate de

acoperire a terenului. În 1972 a și cunoscut de altfel cele mai mari satisfacții: a făcut parte din echipa Poloniei care a cucerit medalia de aur la J.O. de la München, a fost decretat fotbalistul nr. 1 al țării sale, a ocupat locul 6 în clasamentul celor mai buni fotbaliști, în urma anchetei revistei franceze „France-Football” de la sfârșitul anului („Balonul de aur”), a jucat în toate partidele reprezentativei (12) și a înscris 11 goluri.

Deyna are 25 de ani (s-a născut la 23 octombrie 1947) și este o descoperire a antrenorului cehoslovac Jaroslav Vejvoda, care antrena pe atunci pe Legia Varșovia, echipa la care Deyna joacă și azi. Vejvoda însă, a avut multă bătaie de cap cu el, în pregătire și în jocuri.

Intr-ălt încît în cele din urmă i-a pus ferm alternativa: „Ori te antrenezi ca lumea și ajungi un mare fotbalist, ori pleci din club”. Și Deyna l-a ascultat pe Vejvoda. Treptat, a ajuns unul din jucătorii de bază ai Legiei (arădenii își amintesc de el din faimoasele partide

U.T.A.—Legia) și apoi al echipei naționale, în care a debutat la 24 aprilie 1968. În patru ani, Deyna a îmbrăcat de 36 de ori tricoul naționalei și a înscris pentru ea 22 de goluri. Eficacitatea lui nu trebuie să surprindă. Deyna este prin excelență un jucător de mijloc, ofensiv, constructor și realizator. De altfel, nu trebuie să mire prea mult: el a și jucat atacant la început, apoi atacant retras și în cele din urmă om de linie a doua. În acest din urmă post în 1972 a atins forma lui cea mai bună, atrăgându-și aprecierile tuturor celor care au asistat la turneul olimpic și în special la finala Polonia—Ungaria.

DATELE DE DISPUTARE A CUPELOR EUROPENE ÎN INTERVALUL 1973-76

Ca de obicei (și este un bun obicei), pentru a veni în ajutorul federațiilor naționale și cluburilor vizate la întocmirea calendarelor lor, interne și internaționale, U.E.F.A. a stabilit și anunțat din timp datele la care se vor desfășura diferitele etape ale cupelor europene inter-cluburi, pînă în sezonul

1975/76. Le redăm — pentru uzul echipelor noastre de club care vor participa în cele trei cupe și pentru informarea cititorilor noștri — în tabelul de mai jos (CCE = Cupa campionilor europeni; CCC = Cupa cîștigătoarelor de cupe; UEFA = Cupa U.E.F.A.):

SEZONUL	1/16 CCE			1/16 CCC			1/16 UEFA			1/8 UEFA			1/4 CCE			1/4 CCC			1/4 UEFA			1/2 CCE			1/2 CCC			1/2 UEFA			FINALELE		
	1/16 CCE	1/16 CCC	1/16 UEFA	1/16 CCE	1/16 CCC	1/16 UEFA	1/16 CCE	1/16 CCC	1/16 UEFA	1/8 UEFA	1/8 UEFA	1/8 UEFA	1/4 CCE	1/4 CCC	1/4 UEFA	1/4 CCE	1/4 CCC	1/4 UEFA	1/4 CCE	1/4 CCC	1/4 UEFA	1/2 CCE	1/2 CCC	1/2 UEFA	1/2 CCE	1/2 CCC	1/2 UEFA	1/2 CCE	1/2 CCC	1/2 UEFA	CCE	CCC	UEFA
1972/73													7.III			11.IV			30.V			16.V			9.V								
													21.III			25.IV									23.V								
1973/74	19.IX	24.X	28.XI	3.X	7.XI	12.XII	20.III	24.IV					6.III			10.IV			15.V			8.V			22.V								
1974/75	18.IX	23.X	27.XI	2.X	6.XI	11.XII	19.III	23.IV					5.III			9.IV			28.V			14.V			7.V								
1975/76	17.IX	22.X	26.XI	1.X	5.XI	10.XII	17.III	14.IV					3.III			31.III			12.V			5.V			28.IV								

Carnet extern

VA AVEA ACEEAȘI SOARTĂ?

Periodic își face apariția, sub forme diferite, ideea creării unui campionat inter-cluburi, care să înlocuiască actuala Cupă a campionilor europeni. Recent, președintele clubului Hertha BSC, Warneke, a readus în discuție acest vechi proiect, printr-o propunere trimisă la U.E.F.A., prin mijlocirea federației vest-germane. Ea reia, în general, aceeași idee: un campionat cu jocuri tur-retur, disputate miercuri, echipele campioane să nu participe la competițiile naționale, la finele unei ediții toate campioanele — cu excepția cîștigătoarelor titlului european — vor reveni în întrecerile din țările respective.

În 1958 un francez, Dancausse, făcuse aceeași propunere și de la el au pornit și altele. Unele ziare de peste hotare s-au declarat partizane ale acestui campionat, într-adevăr interesant, tentant. S-a făcut multă vîlvă la timpul cuvenit, astfel că ideea a ajuns să constituie un punct pe ordinea de zi și la U.E.F.A.

Dar, ca de obicei, forul european s-a consultat cu federațiile naționale și cum acestea n-au văzut cu ochi buni crearea unei asemenea competiții care să se suprapună peste campionatele lor, răpindu-le din interes prin neparticiparea campioanelor, U.E.F.A. a respins propunerea. Mai ales că nici nu vrea să audă de suprimarea Cupei campionilor, care — în fond — constituie o mare realizare.

Si cum nu vedem să se fi produs vre-o schimbare în această atitudine, este mai mult decît probabil că și propunerea lui Warneke va avea aceeași soartă. Dar, poate, într-o zi ideea va învinge totuși. Fie chiar și sub o formă mai suplă, mai convenabilă care — cum se spune — să impace toate părțile. Cupa campionilor să se dispute în grupe (de pildă, 8 a 4 echipe), cu sferturi de finală, semifinale și finală, echipele campioane participînd și în competiția națională. A fi prologul veritabilului campionat european inter-cluburi.

Petre GAȚU

NEMULTUMIT DE FAPTUL CĂ N-A JUCAT NICIODATĂ ÎNTR-UN TURNEU FINAL AL C.M.

...GEAICI ALEARGĂ DUPĂ „ULTIMUL TREN“

La finele anului trecut, cel mai popular fotbalist al Iugoslaviei avea să devină recordman absolut în fotbalul din țara vecină și prietenă. Cu cele 68 de selecționări în reprezentativa iugoslavă, cu aproape 600 de jocuri la Steaua roșie Belgrad, cu 4 selecționări F.I.F.A., invitat să joace la meciurile de adio ale marilor vedete ce părăsesc gazdoul, Gheorghe Gheorghiu, realment, un adevărat record în materie. Dar el va surprinde pe toți cei care-l admiră cu o decizie unică: în zilele cînd contractul cu clubul care l-a consacrat a expirat și cînd circula tot felul de zvonuri despre un eventual transfer sau plecare în străinătate, Dragan la semnat noul contract, cu Steaua roșie! Clauzele prevăd clar: cît timp va fi apt de joc, va evolua numai la Steaua roșie. După încetarea activității ca jucător, Gheorghiu va deveni profesor și antrenor la școala de fotbal „Mitici-Sekularat-Gheorghiu” care ființează deja de un an pe lângă club.

Vestea a bucurat neapuse de mult pe iubitorii de fotbal, exemplul lui Dragan se așteaptă urmat; mulți dintre fotbaliștii valoroși, stimulați de o astfel de rezolvare club-jucător, vor rămîne și după 29 de ani în țară, experiența și vuloarea lor fiind utile dezvoltării generale a fotbalului iugoslav. L-am vizitat pe Dragan la primul antrenament al anului, Steaua roșie, campioană de toamnă, și-a adunat efectivul mai devreme ca în alți ani. Miljanici și băieții doresc să-și păstreze se-

fla în clasament, adăugînd la bogatul palmares un nou titlu de campioană.

— Anul care a trecut — mărturisește Gheorghiu — a fost cel mai greu în activitatea mea. În prima jumătate a lui ghinionele și accidentările se țineau lanț. Normal, randamentul la club și națională a fost insuficient. Și pentru că se apropia data expirării vechiului contract, publicul, alimentat de zvonuri false venea pe stadion să mă fluiera. Momente pe care le vreau

uitate cît mai repede. Apoi am semnat noul contract, m-am însănătoșit, forma cu care am evoluat în toamnă mi se pare satisfăcătoare. Publicul mi-a devenit din nou marele aliat.

— Ca recordman absolut în fotbalul iugoslav, vă mai doriți ceva deosebit pentru anul 1973?

— Am eules multe satisfacții jucînd fotbal. Dar un mare vis al meu a rămas neîmplinit: n-am jucat niciodată

într-un turneu final al Campionatului mondial. München înseamnă pentru mine „ultimul tren”. Așa cum am început jocurile în preliminarii, sper în calificarea iugoslaviei. Mai doresc un nou titlu de campioană pentru echipa Steaua roșie și o reabilitare în „Cupa campionilor” după dezastrul Panathinaikos...

— Ați jucat recent la Madrid alături de Dobrin. Ziarele comentau pe larg despre tandemul Dobrin—Gheorghiu...

— Dobrin a făcut un meci excelent, primind numeroase aplauze. Steaua roșie organizează în iunie, la Belgrad, un joc cu o selecționată a lumii. Miljanici și clubul îl vor invita pe Dobrin să joace... dar la Steaua roșie și atunci sper ca tandemul Dobrin—Gheorghiu să fie la înălțime.

— Dorințe, gînduri...

— În primul rînd, fundași corecți. Nu mă deprimă nimic mai mult decît accidentările. Forma sportivă oscilează; a sta însă pe tușă, neputincios, este cel mai mare rău dintre relele de pe urma cărora obișnuim, suferim noi jucătorii de fotbal.

Dragan Gheorghiu, la cei 26 de ani ai săi, este în plină formă sportivă. Dacă, într-adevăr, va avea parte de fundași corecți, cu respect pentru adversar, extremul stînga al naționalei iugoslave mai poate detecta spectatori cu repertoriul de care dispune talentul său. Îi dorim un an exact după visurile lui.

DUȘAN BUGARIN
Ianurie, Belgrad

NIMENI NU E PROFET ÎN ȚARA SA...

DE CE A DEMISIONAT MEKHOULFI DE LA CONDUCEREA NAȚIONALEI ALGERIENE

Considerat unul dintre cei mai talentați jucători algerieni din toate timpurile, renumit îndeosebi în Franța unde a făcut — la Saint Etienne — o carieră strălucitoare pe lungimea unui deceniu, Rachid Mekhloufi a demisionat nu de mult din funcția de director tehnic al reprezentativei Algeriei.

Știrea — departe de a surprinde, de, ca o asemenea decizie fusese prevăzută încă din vară — n-ar fi declanșat, poate, comentarii atît de abundente, dacă recent fiul lui Mekhloufi, Selim, n-ar fi fost bătut strasnic, în plină stradă, la Alger, de... adversarii sportivi ai tatălui său!

Incidentul l-a readus pe Mekhloufi — angajat după demisia pomenită ca prim antrenor al echipei armatei — în plină actualitate, prilejuindu-i totodată corespunzător pentru Africa al revistei „Miroir du Football”, Mahjoub Faouzi, un întins articol, de furibundă apărare a fostului internațional, a cărui plecare de la cîrma reprezentativei, Faouzi o regretă, apreciînd-o drept „consecință logică a unei serii de manevre ostile declanșate de toate forțele retrograde din fotbalul algerian”.

RAZBOI CONTRA CONCESIILOR

În intervalul celor 10 luni cît a funcționat ca salariat al federației, Mekhloufi nu s-a abătut nici o clipă de la atitudinea de intransigență pe care și-o propusese față de realitățile de loc trandafiri din fotbalul țării sale, făcînd eforturi disperate pentru schimbarea unei mentalități conform căreia jocul cu mingea rămîne un comerț ca oricare altul, susținînd promovarea tinerilor elemente într-o echipă națională înengunchiată pînă la venirea sa în fața „senatorilor de drept”, cîutînd să acționeze în Algeria ideile unui fotbal modern, rapid,

într-o continuă mișcare.

În ciuda atacurilor venite din toate părțile și a vorbelor rostite contra lui Mekhloufi în chiar incinta federației, urmările „nouăților” începuseră să apară, clauzele reprezentativei țării pe podiumul unui prestigios turneu de la Bagdad confirmînd un drum ascendent, al cărui punct final noul conducător tehnic îl vedea legat de cîștigarea Jocurilor Mediteraniene din 1975, a căror organizare revine Algeriei.

Însă, ca în vreme ce demisia predecesorului său, Lucien Leduc — pe vremea căreia fotbalul algerian a înregistrat numai „contraperformanțe” („Miroir”) — a fost în repetate rînduri refuzată de o federație învățată doar cu supuși executați și multumită „într-o comodă mediocritate”, renunțarea lui Mekhloufi n-a tulburat prea mult apele, fiind nevoie de incidentul fiului său pentru ca presa sportivă internațională să acorde o atenție specială fotbalului algerian.

UN „CAL TROIAN“ PE NUME LALMAS...

Căutînd în permanență motive de provocare la adresa directorului tehnic, a cărui intransigență față de imixtiunile în viața echipei naționale devenise metodă de lucru, dușmanii schimbărilor îndrăznețe propuse de Mekhloufi s-au folosit în a-l determina să demisioneze în absența lui din Alger. În vreme ce Mekhloufi, invitat să conducă reprezentativa Africii la Mini-cupa mondială din Brazilia, se afla la Salvador, adjunctul său, Lemoul, a acceptat (sau a fost silit s-o facă...) ca federația să schimbe componența lotului național, înlocuindu-l pe unul din tinerii descoperiți de Mekhloufi cu antrenorul — jucător al formației Belcourt Lalmas, „senator de drept” la

care se renunțase din motive de vîrstă și rea conduită.

Pus în fața faptului împlinit — Lalmas a fost folosit într-un meci împotriva lui A. C. Milan, partidă prilejuită de inaugurarea Stadionului Olimpic din Alger — Mekhloufi a demisionat, în plină demnitate, rămînd fidel politicii de refuzare a oricărei concesi. Dincolo de culesele acestei demisii (s-a încercat transferarea întregului conflict de opinie la o ură personală împotriva lui Lalmas), plecarea lui Mekhloufi, personalitatea cea mai autorizată a fotbalului algerian de astăzi, de la timona echipei naționale, reprezintă — după părerea specialiștilor — un moment de ezitare un pas pe loc în viața unui fotbal african de la care se așteaptă, de mulți ani, o adevărată afirmare internațională.

Această plecare demonstrează — o dată în plus — că nimeni nu e profet în țara sa...